

Hebr. 11:28-31

Vorige keer hebben we stilgestaan bij het geloof van Amram en Jochebed. Zij hebben in geloof hun kind Mozes verborgen gehouden. Later bleek Mozes een bijzonder kind te zijn. Hij werd door God gebruikt om het volk Israel uit de slavernij van Egypte te voeren, door de woestijn, naar het Beloofde Land.

Voordat het volk echter Egypte mocht verlaten, hebben er 10 plagen moeten plaatsvinden. Omdat de Farao telkens weigerde het volk te laten, moest het zover komen. De 10^e plaag was de meest verschrikkelijke. Alle eerstgeborenen stierven in Egypte.

Vlak voor dat deze plaag plaatsvond heeft Mozes de opdracht gekregen om het Pascha in te stellen en te vieren. Dit was een daad van geloof. In onze tekst staat dat Mozes door het geloof het Pascha heeft gehouden en het bloed heeft doen aanbrengen. Je hebt geloof nodig om een vertrekmaaltijd te gaan houden, terwijl tot nu toe de farao onvermurwbaar was. Er was nog geen sprake van dat de farao het volk zou laten gaan. En toch vierde het volk het pascha. Het volk moest een stuk kleinvee slachten en eten met de schoenen aan de voeten, een staf in de hand en de lendenen omgord (Ex.12:11). Met andere woorden, het volk moest reisklaar zijn. De vaders kregen de opdracht om bloed aan de deurposten van hun huizen te smeren. Op die manier werd voorkomen dat de verderfengel de huizen van de Israëlieten zou binnengaan en dat de oudste kinderen in de Israëlitische huizen ook zouden sterven. Ook dit is weer een daad van geloof. Het was nog nooit eerder gebeurd dat er op deze manier kinderen omkwamen en er was ook geen enkel bewijs dat het bloed op de deurposten bescherming zou bieden. En toch gehoorzaamde het volk Mozes en deed wat hij geboden had. Dit Pascha werd een altoos durende inzet voor Israel. En we zien dan ook honderden jaren later dat in de tijd van de Here Jezus het Pascha nog altijd werd gevierd. En het was ook tijdens de viering van het Pascha dat de Here Jezus het heilig Avondmaal instelde. Zoals de Israëlieten mochten schuilen achter het bloed op de deurposten van hun huizen, zo mogen wij schuilen achter het bloed van Christus. Nu is het mooie dat de redding van de Israëlieten niet afhing van hun grote geloofszekerheid, maar van het feit of ze daadwerkelijk schuilden achter het bloed. Het is goed mogelijk dat de één zich wat zekerder heeft gevoeld die nacht dan de ander. Maar het bloed is bepalend. Zou dat bij het schuilen achter het bloed

van Christus ook niet zo zijn? De één schuilt achter Christus en is ten volle verzekerd van z'n redding, de ander is meer een worstelaar en twijfelaar, maar wie al worstelend en twijfelend toch achter het bloed van Christus schuilt zal net zo zeker gered worden als de Israëlieten uit Egypte. Niet jouw geloofszekerheid redt je, maar het bloed van Christus.

De schrijver van de Hebreeënbrief noemt ook de doortocht door de Rode Zee een geloofsdaad. Volgens Ex. 14 is er voordat de doortocht plaatsvond nauwelijks sprake van geloof bij de Israëlieten. Ze waren eerder bang en schreeuwden het uit tot de Here God. Zij zeiden tegen Mozes: *waren er soms geen graven in Egypte dat jij ons hebt meegenomen om te sterven in de woestijn? Wat hebt jij ons aangedaan door ons uit Egypte te leiden?(Ex.14:11)* Maar Mozes riep het volk op niet te vrezen en stand te houden. Dan zullen zij de verlossing zien. De HERE zal voor hen strijden. Mozes strekte zijn hand uit over het water en een sterke oosterwind liet het water wegvloeien zodat er een pad door de zee ontstond. De wolkkolom die tot dan toe voor het volk uit ging, verplaatste zich nu tussen het volk en de Egyptenaren in, zodat het volk beschermd werd en veilig kon overtrekken. Mozes heeft in ieder geval het geloof gehad dat God hen droogvoets zou laten oversteken. En het volk heeft voldoende geloof gehad om in de benen te komen en op weg te gaan tussen de muren van water door. Ook hier gaat het weer om geloof dat de vervulling nog niet heeft gezien. Ook toen het volk de eerste stapjes zette, was het nog lang niet zeker van een veilige overtocht. Uiteindelijk kwamen de Egyptenaren allemaal om in de zee en kwam het volk Israel veilig aan de overkant.

Vervolgens maakt de schrijver van de Hebreeënbrief een sprong in de tijd van 40 jaar. Want de tijdens de woestijnperiode was er geen sprake van grote voorbeelden van geloof. Daar was pas weer sprake van toen het land werd ingenomen. Mozes is dan inmiddels gestorven en Jozua heeft de leiding over het volk. Het volk moest bij de inname van Jericho geloven dat God deze stad in hun macht zou geven. Zes dagen achtereen trok het volk één keer om de stad heen en de zevende dag deed het volk dat zeven keer. En terwijl de priesters op de ramshoorn bliezen en het volk in gejuicht uitbarstte, stortte de muur van Jericho om. Ook voor deze manier van een stad innemen is geloof vereist. Wie gelooft nu dat een stadsmuur zal gaan omvallen doordat een volk er om heen loopt en vervolgens in gejuicht uitbarst?

Het is opmerkelijk dat het laatste voorbeeld van geloof Rachab, een niet-Joodse prostituee is. Deze vrouw uit Jericho, die de verspieders had verborgen, omdat ze geloofde dat de stad in de handen van Israel zou vallen. Maar dat niet alleen ze geloofde ook dat de HERE een God is in de hemel boven en op de aarde beneden en ze had gehoord van de wonderlijke doortocht door de Schelfzee (Joz.2:10). Daarom vroeg zij de verspieders haar en haar familie te sparen. Rachab sprak af dat ze een scharlaken koord uit het raam zou hangen, zodat haar huis te herkennen zou zijn. En zo is Rachab als enige gespaard gebleven bij de inname van de stad en heeft zij en haar familie een plaats gekregen te midden van de Israelieten. En niet zo maar een plaats. In Matteüs 1:5 komen we haar naam weer tegen in het geslachtsregister van de Here Jezus. Rachab was de moeder van Boaz. Boaz was de overgrootvader van koning David.

Wonderlijk dat Rachab als laatste OT geloofsheld wordt genoemd in de Hebreeënbrief. Wonderlijk ook dat deze vrouw, met haar reputatie, een plek kreeg in het geslachtsregister van onze Heiland. En niet alleen Rachab. Als we Matt. 1 doorlezen komen we meer opvallende namen tegen in het voorgeslacht van Jezus. We komen de naam van Peres tegen. Hij werd geboren omdat Juda gemeenschap had met zijn schoondochter Tamar, die zich had verkleed als een prostituee. We komen Ruth tegen, de Moabitsche, een veracht volk. In Deut. 23:3 staat dat een Moabiet 10 geslachten (500 jr.) niet in de tempel mocht komen. En toch mocht deze Moabitsche een bijzondere plek innemen in het voorgeslacht van David en Jezus. En tenslotte zien we ook Salomo staan in het geslachtsregister. Salomo, is de zoon van David, die de vrouw van Uria hem heeft geschonken. Deze vrouw had David tot zich genomen nadat hij haar man Uria had laten ombrengen.

Rachab, Tamar, Ruth en de vrouw van Uria....de Here Jezus schaamt zich er niet voor dat deze vrouwen deel uitmaken van zijn familie. Is dat niet typisch de Here Jezus. Hij sluit mensen niet uit, maar Hij sluit mensen in. Hij geeft mensen die in de ogen van de omgeving al hadden afgedaan een prominente plaats. Daarvoor kwam Hij.....het verlorene redden. En dankzij Hem mogen wij in die redding delen.

Amen.